

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců
JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Vladimír Gabriel Navrátil ve věci

žalobkyně: **Vinostrada s. r. o.**, IČO 02967375
sídlem Korunní 588/4, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Úřad vlády České republiky**, IČO 00006599
sídlem nábreží Edvarda Beneše 128/4, 118 00 Praha 1

o žalobě na ochranu před nečinností žalovaného správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu a uložení povinnosti vydat „rozhodnutí podle § 15 odst. 1 InfZ v rozsahu odmítnuté části žádosti vedenou pod sp. zn. VIN/315/UVCR, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

VIN/315-1/UVCR žalobce, adresovanou Úřadu vlády ČR“. Dále navrhl, aby soud přikázal žalovanému „vyříditi žádost žalobce vedenou pod sp. zn. VIN/315/UVCR, č. j. VIN/315-1/UVCR, adresovanou Úřadu vlády ČR, v celém jejím rozsahu s respektem k § 11b InfZ a § 177 správního řádu“. Současně navrhl, aby byla žalovanému uložena povinnost nahradit náklady řízení žalobkyni, přičemž jejich výši by měl určit soud.

2. Soud předesílá, že se nyní projednávaná věc týká žalobkyniny žádosti o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále též „informační zákon“, případně „InfZ“). V projednávané věci se žalobkyně domáhala informací a dokumentů, jež se týkají schvalování návrhu novely zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství, provedené zákonem č. 26/2017 Sb. (dále též „zákon o vinohradnictví a vinařství“).
3. Žalobkyně svůj požadavek v žádosti o informace ze dne 18. 7. 2025 formulovala následovně:

„Žádám o poskytnutí autentického návrhu Ministra zemědělství ČR, Ing. Mariána Jurečky, včetně všech příloh a dodatků tohoto návrhu a včetně autentického průvodního dopisu (č.j. 68669/2015-MZE-12152), a to včetně auditních stop a podpisu ministra. Byl-li tento návrh předložen v listinné podobě, žádám o jeho úplný převod včetně všech příloh a uvedeného průvodního dopisu autorizovanou konverzí do elektronické podoby dle zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, a o jeho poskytnutí jakožto uceleného dokumentového celku konvertovaného podle zákona č. 300/2008 Sb.

Dále žádám o poskytnutí všech dalších autentických dokumentů a informací, včetně záznamů z jednání vlády, které se vztahují k projednání uvedeného návrhu, výlučně včetně auditních stop ve smyslu § 3 odst. 3 a 3a odst. 4 InfZ, v rozsahu odpovídajícím § 11b téhož zákona, ve spojení s § 2 a násl. zákona č. 499/2004 Sb., ve znění zákona č. 250/2014 Sb., který v daném čase upravoval povinnost archivace dokumentů, zejména dokumentů a informací legislativní povahy včetně metadat (srov. § 2 písm. o) zákona č. 499/2004 Sb. ve znění konsolidovaném již od 1. 7. 2012). Pokud tyto dokumenty existují pouze v listinné podobě, žádám o jejich převod do elektronické podoby prostřednictvím autorizované konverze dle zákona č. 300/2008 Sb. a o jejich poskytnutí včetně všech schvalovacích doložek tehdejšího ministra zemědělství Ing. Mariána Jurečky.“

Správní spis

4. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně dne 18. 7. 2025 podala žalovanému žádost o informace dle informačního zákona. Předmětnou žádost přitom formulovala tak, jak je uvedeno výše v odůvodnění tohoto rozsudku.
5. Na tuto žádost žalovaný reagoval odpovědí ze dne 25. 7. 2025. V ní žalobkyni sdělil, že předmětný návrh zákona byl na jednání vlády zařazen opakovaně (současně žalovaný uvedl data), a schválené znění je veřejně dostupné ve veřejné elektronické knihovně legislativního procesu VeKLEP informačního systému ODoc. Současně žalobkyni sdělil, že je zde k dispozici rovněž verze předložená předkladatelem – ministerstvem zemědělství, k projednání vládě, jakož i verze předložená ministerstvem zemědělství do mezipřevodního připomínkového řízení, včetně všech připomínek oslovených připomínkových míst, k čemuž žalovaný připojil odkaz na příslušné internetové stránky obsahující popsání

informace. Dále žalobkyni sdělil, že kopie všech dokumentů, kterými povinný subjekt ve vztahu ke schvalování předmětného návrhu zákona disponuje, včetně kopie dodatku k návrhu, který předložil ministr zemědělství přímo na jednání vlády v listinné podobě, již byly žalobkyni poskytnuty k její předchozí žádosti, a to v odpovědi ze dne 25. 7. 2025, č. j. 22752-2025-UVCR, sp. zn. SPIS-2025-3981, přičemž tato odpověď byla i se zasílanými přílohami zveřejněna způsobem umožňujícím dálkový přístup. Žalobkyně byla odkázána na takto zveřejněné informace.

6. Žalobkyně následně podala dne 6. 8. 2025 stížnost ve smyslu § 16a InfZ. Ve stížnosti vyjádřila námitky především vůči formě vyřízení její žádosti. Kromě dalšího uvedla, že vyřízení žádosti prostřednictvím odkazu nelze považovat za poskytnutí informace, neboť tím byl obejit výslovný obsah žádosti.
7. Vedoucí Úřadu vlády svým rozhodnutím ze dne 22. 8. 2025, č. j. 31493-2025-UVCR, přikázala žalovanému, aby žádost do 15 dnů vyřídil a poskytl požadované informace, kterými disponuje a které dosud poskytnuty nebyly. V odůvodnění tohoto rozhodnutí shledala většinu námitek stěžovatelky neopodstatněnými. Stran vyčerpání celého předmětu žádosti však dospěla k závěru, že podle Legislativních pravidel vlády platných v době projednávání návrhu zákona, jehož se žádost týkala, bylo do tohoto schválení návrhu zákona vládou v rámci předložení tzv. čistopisu vládního návrhu zákona ministrem zemědělství předloženo rovněž 5 výtisků návrhu zákona, k nimž by měl Úřad vlády disponovat rovněž průvodním dopisem s vlastnoručním podpisem ministra zemědělství, a že není dána žádná zákonná překážka, která by odůvodňovala neposkytnutí tohoto dopisu stěžovateli k její žádosti.
8. Žalovaný se následně žádostí znovu zabýval a dopisem ze dne 9. 9. 2025, č. j. 34107-2025-UVCR, stěžovateli sdělil, že opětovně ověřil existenci všech požadovaných informací, a přitom identifikoval další informace, které je třeba k její žádosti poskytnout. Žalovaný takto identifikoval předkládací dopis tehdejšího ministra zemědělství č. j. 68669/2025-MZE-12152 s jeho vlastnoručním podpisem, a kopii tohoto dopisu ministra zemědělství zaslal stěžovateli v příloze. V závěru dopisu pak konstatoval, že mu nejsou známy žádné další informace v elektronické nebo listinné podobě, které by mohly být k předmětné žádosti poskytnuty.
9. Žalobkyně podala stížnost také proti této odpovědi. Toto podání bylo nazváno: „*Stížnost podle § 175 SŘ na jednání úřední osoby Mgr. Jan Večeřa, ředitel Odboru právního a nesprávný úřední postup subsidiárně podle § 16a (6) a), b) c) InfZ; nerespektování rozhodnutí nadřízeného orgánu, svévolná dezinterpretace žádosti a zúžení obsahu, rozsahu a podmínek poskytnutí informací a metadat. – avízo o podání žaloby (§79 s.ř.s.)*“. V úvodní části žalobkyně rekapitulovala průběh vyřizování její žádosti, následně vymezila 9 stížnostních bodů, závěrem pak žalobkyně formulovala návrh vztahující se především k hodnocení kárné odpovědnosti ředitele odboru právního Úřadu vlády.
10. Vedoucí Úřadu vlády rozhodnutím ze dne 26. 9. 2025, č. j. 37563-2025-UVCR, postup žalovaného při vyřizování žádosti potvrdila. V rámci odůvodnění uvedla, že žalobkyně ve svém podání neuvedla žádný důvod, který by odůvodňoval jiný postup nadřízeného orgánu a žádný takový důvod nebyl při přezkoumání případu shledán.

Žalobní body

11. Žalobkyně nastínila dosavadní průběh řízení a důvody, v nichž spatřuje nezákonnou nečinnost žalovaného. Uvedla, že žalovaný ve lhůtě nevyřídil její žádost o informace, a to ani po zásahu jeho nadřízeného orgánu, který mu uložil tak učinit. Žalovaný dle žalobkyně pochybil, když neposkytl požadované informace, ani nevydal rozhodnutí dle § 15 odst. 1 InfZ v rozsahu neposkytnutých částí.
12. K podmínkám řízení uvedla, že bezvýsledně vyčerpala prostředky nápravy proti nečinnosti žalovaného tím, že podala stížnost dle § 16a InfZ. Stejně tak se domnívá, že žalobu podala včas a je aktivně legitimována.
13. Žalobkyně dále rozporovala samotné vyřízení žádosti o informace a poskytnutí dotčených dokumentů. Dle jejího názoru není možné považovat odkaz na informace zveřejněné v elektronické knihovně VeKLEP za vypořádání její žádosti. Dokumenty zde uložené jsou dle žalobkyně v otevřených a volně editovatelných formátech, přičemž postrádají jakékoliv auditní stopy. Nemohou ani z části nahradit požadované elektronické kopie elektronického dokumentu dle § 4a odst. 2 písm. b) InfZ s elektronickými podpisy, ani nemohou nahradit konverzi originálních listin prováděnou z moci úřední podle zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „zákon č. 300/2008 Sb.“).
14. Povinný subjekt tak dle žalobkyně pochybil, když neposkytl informace, metadata a doprovodné informace; jako původce spisové služby nevytěžil informace z jeho eSSL, ani nevydal rozhodnutí dle § 15 odst. 1 InfZ s konkrétním vymezením položek a právních důvodů odmítnutí podle § 7 až 11 InfZ, čímž ani nerespektoval § 11b InfZ, tedy, že povinnost informace mít, mu plyne ze zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o archivnictví“).
15. Následně žalobkyně akcentovala zákaz *procesního ping pongu* a s tím spojené jediné šance správního orgánu na nápravu nezákonné nečinnosti. Postup žalovaného a jemu nadřízeného orgánu (Vedoucí Úřadu vlády České republiky) dle žalobkyně vytváří překážky meritorního vyřízení žádosti v rozporu s § 4a InfZ.
16. Žalobkyně má pro výše uvedené za to, že je žalovaný nečinný, prostředky ochrany proti nečinnosti byly bezvýsledně vyčerpány a její žaloba je proto důvodná. Proto navrhuje, aby soud uložil žalovanému povinnosti specifikované v části „*vymezení věci*“ tohoto rozsudku.

Vyjádření žalovaného a další vyjádření účastníků řízení

17. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu odmítl pro předčasnost, případně zamítl jako nedůvodnou. Nejprve zrekapituloval stav věci a poté přešel k vyjádření se k žalobě. V první řadě přitom uvedl, že žaloba je předčasná, jelikož byla podána před uplynutím lhůty pro rozhodnutí o stížnosti podané žalobkyní dne 10. 9. 2025. Poukázal na to, že mu bylo rozhodnutím vedoucí Úřadu vlády ze dne 22. 8. 2025, č. j. 31493-2025-UVCR, přikázáno, aby žádost do 15 dnů vyřídil, což učinil. Žalobkyně následně podala v pořadí druhou stížnost ve smyslu § 16a InfZ, o níž nadřízený orgán rozhodl dne 26. 9. 2025, a to tak, že postup žalovaného potvrdil.

18. Dále označil žalobu za neopodstatněnou. Žádosti o informace totiž bylo vyhověno. Poukázal na to, že žádost o informace byla velmi obecně formulována. Stran požadavků dokumentů a informací uvedl, že nešlo o identifikaci konkrétních informací ve smyslu § 3 odst. 3 InfZ, ale o obecné vymezení, k čemu by se měly informace vztahovat. Žalovaný uvedl, že poskytl všechny informace, kterými ve vztahu k předmětnému návrhu disponoval, bez ohledu na to, zda obsahovaly žalobkyní specifikované atributy jako auditní stopy či metadata, a to v podobě, v jaké jimi disponuje. Nebyl si vědom jakýchkoliv dalších konkrétních informací, které by pod předmětný požadavek spadaly, a jimiž nedisponoval, a proto nebyl důvod vydávat v takovém případě rozhodnutí, kterým by část žádosti odmítal.
19. Ke způsobu vyřízení žádosti dále uvedl, že jej zvolil s ohledem na to, že k předchozí žádosti žalobkyně (žádost ze dne 21. 5. 2025), byl poskytnut obsáhlý soubor informací souvisejících se schvalováním předmětného návrhu zákona, které byly v návaznosti na jejich poskytnutí žalobkyni v souladu s § 5 odst. 3 InfZ zveřejněny způsobem umožňujícím dálkový přístup (na internetových stránkách žalovaného). Část požadovaných informací byla navíc zveřejněna již předtím, neboť šlo o informace dostupné ve veřejné elektronické knihovně legislativního procesu VeKLEP informačního systému ODOK. Dopadala-li tedy nová žádost ze dne 18. 7. 2025 z větší části na stejný okruh informací, pak nic nebránilo poskytnutí těchto informací formou odkázání na příslušné internetové stránky ve smyslu § 6 odst. 1 InfZ. Tento postup byl při přezkoumání na základě stížnosti žalobkyně ze dne 6. 8. 2025 hodnocen jako náležitý, přičemž jediný nedostatek vyřízení předmětné žádosti byl shledán v tom, že v souboru poskytnutých informací chyběl žalobkyní výslovně vyžádaný vlastnoručně podepsaný průvodní dopis tehdejšího ministra zemědělství Ing. Mariana Jurečky, kterým byl předsedovi vlády předložen tzv. čistopis vládního návrhu zákona k jeho odeslání předsedovi Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky. Kopii tohoto dopisu následně žalovaný žalobkyni poskytl.
20. Žalobkyně na obsah vyjádření žalovaného reagovala přípisem ze dne 6. 11. 2025. V první řadě žalobkyně rozporovala tvrzení žalovaného o předčasnosti žaloby. Dle žalobkyně totiž žalovaný nedostál povinností mu uloženým rozhodnutím o stížnosti ze dne 22. 8. 2025, tedy poskytnout požadované informace. Žalovaný však ve lhůtě k tomu stanovené informace neposkytl ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Tato lhůta přitom dle žalobkyně uplynula dne 9. 9. 2025. Tím byly dle žalobkyně bezvýsledně vyčerpány prostředky ochrany ve smyslu § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“). Dále žalobkyně setrvala na závěru o důvodnosti žaloby. Pokud totiž žalovaný odmítá vydat požadované informace a dokumenty, má vydat rozhodnutí dle § 15 InfZ, což však neučinil. Žalovaný se tak dle žalobkyně vyhýbá splnění své informační povinnosti i povinnosti vydat „rozhodnutí splňující náležitosti řádného výroku a přezkoumatelného odůvodnění dle § 68 odst. 2 a 3 správního řádu.“
21. Ve stejném přípisu dále žalobkyně uvedla, že procesní vývoj po podání žaloby a vyjádření žalovaného v replice nedává žalobkyni prostor „pro důvody pokračování v řízení podle § 79 odst. 1 a násl. s. ř. s. a s ohledem na návrh výroku pod bodem II. přichází v úvahu přímá ochrana změnou režimu žaloby.“ Dále uvedla, že soud může připustit změnu žaloby z nečinnosti na žalobu proti rozhodnutí, a to i z vlastní iniciativy.

22. Žalobkyně následně zaslala soudu podání ze dne 7. 11. 2025 nazvané „NÁVRH NA VYDÁNÍ POUČOVACÍHO USNESENÍ K PŘIPUŠTĚNÍ ZMĚNY ŽALOBY“. V tomto podání navrhla soudu, „aby poskytl poučení o procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby žalobce neutrpěl v řízení újmu jen proto, že není právně zastoupen a z důvodu jednání žalovaného není schopen řádně označit materiální rozhodnutí a řádně označit žalovaný orgán, jež jsou nezbytnou podmínkou označení důkazů k návrhu změny typu žaloby (srov. též § 118a o. s. ř.)“. Dále uvedla, že poučovací povinnost soudu míří rovněž do stavu, kdy nečinnost již není předmětem řízení a současně se ukazuje podstata, že povinný subjekt se v soudním řízení brání aplikaci § 15 odst. 1 InfZ, avšak žalovaný tak činí neformálně, mimo rámec řádného odmítnutí žádosti rozhodnutím. Závěrem uvedla, že dosavadní procesní stav neumožňuje s jistotou určit, který úkon má být bez dalšího považován za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 a násl. s. ř. s. Současně je dle žalobkyně zřejmé, že žaloba na nečinnost již neodpovídá aktuálnímu skutkovému stavu. Dle žalobkyně je tak na soudu, aby ji poučil, umožnil změnu návrhu a předešel překvapivému rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

23. Soud při přezkoumání tvrzené nečinnosti vycházel ze skutkového stavu v době vydání tohoto rozsudku dle § 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
24. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas osobou k tomu oprávněnou.
25. K námitce možné předčasnosti žaloby, na kterou poukázal žalovaný ve svém vyjádření, zdůrazňuje soud, že podstatou tvrzené nečinnosti žalovaného bylo nevydání informací a spolu s nimi požadovaných dokumentů. Žalobkyni byly poprvé dodány informace dne 25. 7. 2025 v rámci odpovědi žalovaného. V rámci této odpovědi byla odkázána na elektronickou knihovnu a vyřízení dřívější žalobkyniny žádosti o informace. Proti tomuto způsobu vyřízení žádosti žalobkyně podala stížnost podle § 16a odst. 1 písm. a) a b) InfZ. O této stížnosti následně rozhodla vedoucí Úřadu vlády tak, že přikázala žalovanému poskytnout další informace. Tyto žalovaný následně poskytl dne 9. 9. 2025. I proti tomu vyřízení žalobkyně brojila stížností dle § 16a InfZ, jelikož dle jejího názoru nebyly poskytnuty veškeré informace, jimiž má dle jejího názoru žalovaný disponovat.
26. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), ze dne 9. 1. 2020, č. j. 1 As 325/2019-28, zdejší soud shledal, že již po druhém „vypořádání“ žádosti ze strany žalovaného (9. 9. 2025) mohla žalobkyně podat žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Již jednou totiž uplatnila stížnost ve smyslu § 16a odst. 1 písm. a) a b) InfZ, a i přesto měla za to, že žalovaný rozhodl pouze o části její žádosti a zbytek ponechal bez reakce. Tuto stížnost je přitom dle výše uvedeného judikátu možné označit za bezvýsledné vyčerpání prostředků ochrany ve smyslu § 79 s. ř. s. Žalobkyně tak nepodala svou žalobu předčasně, jelikož jí podala dne 19. 9. 2025, tedy až po prvním vyřízení její žádosti, k němuž došlo po zásahu nadřízeného orgánu. Nutno poznamenat, že trvání na tom, aby žalobkyně musela vyčkat na rozhodnutí o její druhé stížnosti, aby mohla podat žalobu, by bylo zcela jistě v rozporu s koncepcí, že správní orgány mají pouze jednu šanci k nápravě

své nečinnosti (k tomu např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 2. 2023, č. j. 2 As 21/2020-34). Žaloba tedy byla podána včas, ve lhůtě k tomu určené.

27. Soud současně ověřil, že žalobkyně bezvysledně vyčerpala prostředky k ochraně proti tvrzené nečinnosti. Jak plyne z výše uvedeného, učinila tak podáním první stížnosti ze 6. 8. 2025 ve spojení s tvrzeným nedostatečným vypořádáním její stížnosti po prvním rozhodnutí vedoucí Úřadu vlády ze dne 22. 8. 2025.
28. Městský soud o věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalovaný souhlasil a žalobkyně nevyjádřila výslovný nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Důvodem pro nařízení jednání nebylo ani dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117 z 29. 1. 2009).
29. Žaloba není důvodná.
30. Dle § 79 odst. 1 s. ř. s. *ten, kdo bezvysledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*
31. Dle § 81 odst. 1 s. ř. s. *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Podle § 81 odst. 3 s. ř. s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.*
32. Dle § 13 odst. 1 InfZ *žádost o poskytnutí informace se podává ústně nebo písemně, a to i prostřednictvím sítě nebo služby elektronických komunikací.*
33. Dle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ *povinný subjekt posoudí žádost a nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění nebo upřesnění; je-li zapotřebí licence podle § 14b, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.*
34. Městský soud z vyjádření účastníků řízení a z obsahu správního spisu zjistil, že žalobkyně podala žádost o informace ve smyslu informačního zákona. Na tuto následně dostala odpověď od povinného subjektu – žalovaného. Proti tomuto vypořádání podala žalobkyně stížnost dle § 16a InfZ. O ní rozhodl správní orgán nadřízený povinnému subjektu tak, že uložil povinnému subjektu poskytnout další informace. Tak se také stalo ve druhé odpovědi povinného subjektu dne 9. 9. 2025, když povinný subjekt žalobkyni zaslal průvodní dopis ministra zemědělství.
35. Povinností soudu je, aby posoudil, zda bylo o žádosti žalobkyně rozhodnuto či nikoliv, a pokud nebylo, aby uložil žalovanému povinnost ve věci rozhodnout. Soud připomíná, že správní orgán je nečinný, pokud nekoná, přestože mu to zákon ukládá. Soud současně podotýká, že posouzení zákonnosti rozhodnutí a toho, zda byl vyčerpán obsah žádosti o informace, může být až předmětem řízení o žalobě proti rozhodnutí. Pokud by totiž soud

současně posuzoval aktivitu žalovaného i přezkoumával odpovědi na žádost, nepatřičně by smíchal řízení na ochranu proti nečinnosti žalovaného a řízení proti rozhodnutí.

36. Z výše předestřenému stavu věci dle soudu plyne, že žalovaný jako povinný subjekt žádosti o informace vyhověl, když žalobkyni zpřístupnil požadované informace (odpovědi ze dne 25. 7. 2025 a ze dne 9. 9. 2025). Vedoucí úřadu vlády pak rozhodnutím ze dne 26. 9. 2025 postup povinného subjektu potvrdila. Stav věci tak nesvědčí o nečinnosti žalovaného při vyřizování žalobkyniny žádosti. Nelze totiž hovořit o jeho nečinnosti, pokud splnil svou zákonnou povinnost poskytnout informace, když neshledal důvod pro jiný způsob vyřízení žádosti dle informačního zákona.
37. Této skutečnosti si byla ostatně vědoma i žalobkyně, která sama v podání ze dne 7. 11. 2025 navrhla, aby jí soud vyzval ke změně žalobního typu, neboť žaloba na nečinnost již neodpovídá aktuálnímu skutkovému stavu.
38. V projednávané věci není na místě, aby soud poučoval žalobkyni o možnosti změny žaloby na jiný žalobní typ, čehož se v průběhu řízení před soudem domáhala žalobkyně. Není totiž pravdou, že by žalobkyně omylem zvolila nesprávný žalobní typ, jak tvrdí na straně 3 uvedeného podání. Naopak je patrné, že žalobkyně s ohledem na skutkový stav správně zvolila žalobní typ, když žalovala žalobou na ochranu proti nečinnosti žalovaného a domáhala se toho, aby žalovaný rozhodl o její žádosti ze dne 18. 7. 2025. Pokud žalovaný o její žádosti rozhodl, nedošlo tím ke změně skutkového stavu, na základě kterého by soud měl žalobce upozornit na možnost změny žalobního typu. V řízení o žalobě proti nečinnosti soud pouze zkoumá, zda je správní orgán skutečně nečinný a pokud ano, uloží mu vydat rozhodnutí nebo osvědčení v přiměřené lhůtě (§ 81 odst. 2 s. ř. s.). Žalovaný ve věci již rozhodl, proto soud žalobu na ochranu proti nečinnosti zamítl. Posouzením zákonnosti vydaného rozhodnutí by se soud zabýval případně až v řízení o žalobě proti vydanému rozhodnutí, přičemž bylo zcela v dispozici žalobkyně, zda tuto žalobu za zákonem stanovených podmínek podá či nikoli.

Závěr a náklady řízení

39. S ohledem na výše uvedené soud proto dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, neboť ke dni rozhodování soudu žalovaný nebyl nečinný. Poskytl totiž odpověď na žalobkyninu žádost o informace. Soud proto žalobu zamítl dle § 81 odst. 3 s. ř. s.
40. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V projednávané věci nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně nebyla v řízení úspěšná a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. ledna 2026

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu